

Descriptores

Miquel Martín i Serra (Begur, 1969). Autor, entre altres obres, de *Proses repocades*, *El riu encès*, *Llegendes de mar de la Costa Brava*, *Cabells de Medusa* i *L'estratègia de la gallina*. Ha publicat estudis de literatura, especialment sobre Vinyoli, Pla i Bertrana. Col·labora amb diversos mitjans.

La vida escrita

Quan tenia deu o dotze anys, un mestre ens va proposar de dur a classe alguna cosa que haguéssim creat nosaltres mateixos. Recordo, vagament, que la majoria de companys van dur un treball manual o un dibuix; algú, una peça de roba o de ceràmica; algú altre, un invent rudimentari... Jo vaig ser l'únic que hi va comparèixer amb un conte. Potser aquest és el meu moment iniciàtic com a escriptor, tot i que no en vaig prendre consciència fins molt més tard.

Un no tria ser escriptor, vull dir que s'és escriptor malgrat un mateix: és com una manera d'estar-se al món, de mirar-se la realitat i provar tossudament de narrar-la. No hi ha una carrera d'escriptor, ni un títol que ho acrediti, ni tan sols un moment precís en què un se n'autoproclami. Més aviat diria que és un procés molt llarg i irregular, una assumpció lentíssima i sempre fràgil, vacillant. Finalment, sospito, esdevé una actitud, un tarannà, una consciència obsessiva del llenguatge i les seves infinites possibilitats. Com una pobra bestiola sempre en perill, l'escriptor viu en un estat d'alerta, amb una mirada inquisitiva i interrogant a tot i a tothom. Deu ser per tot plegat que l'escriptor de debò és un inadaptable, un marginal, i si no ho és, perd la perspectiva i es deixa entabanar pels afalacs i altres paranys.

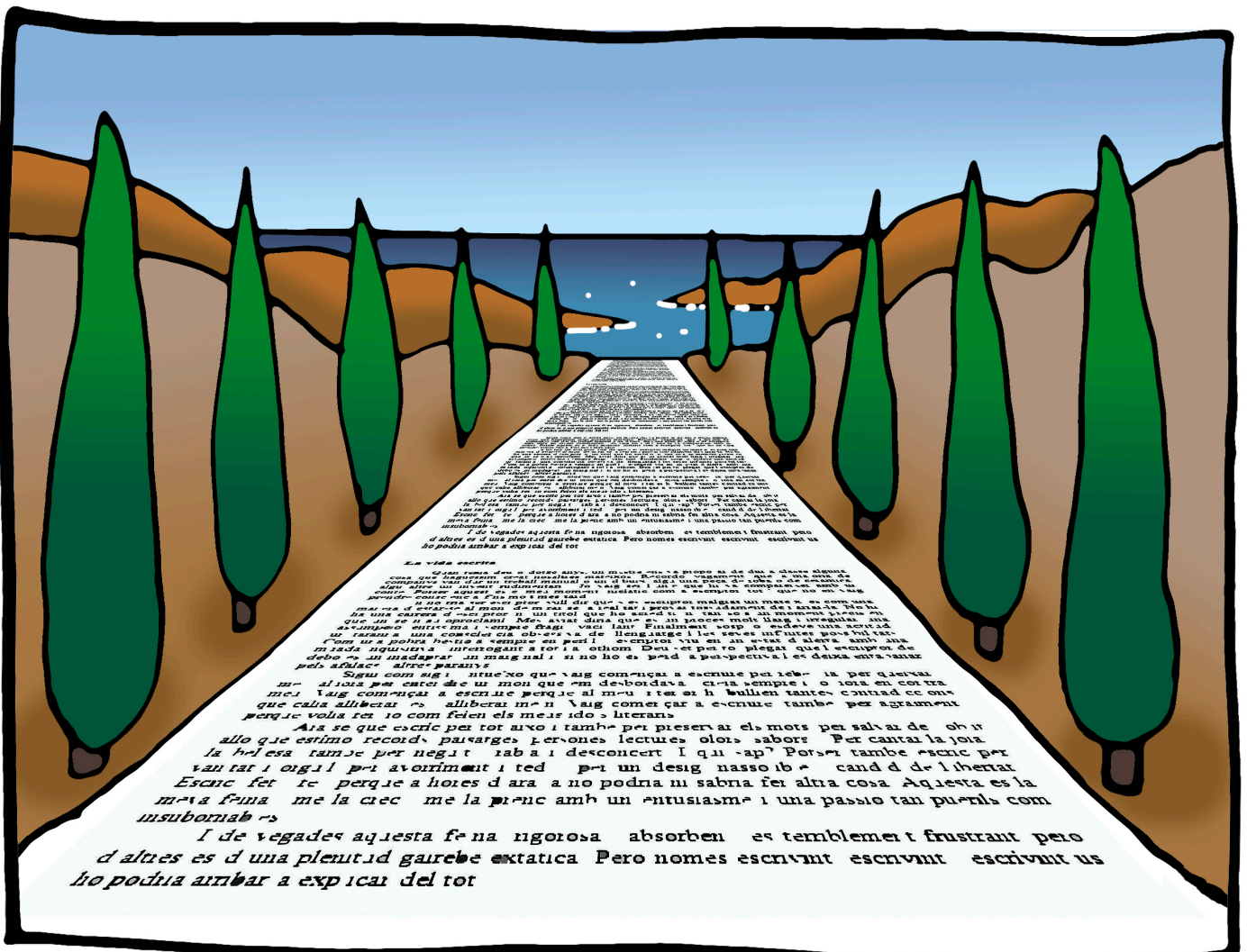
Sigui com sigui, intueixo que vaig començar a escriure per rebellia, per queixar-me i alhora per entendre un món que em desbordava i creia sempre i tothora en contra meu. Vaig començar a escriure perquè al meu interior hi bullien tantes contradiccions que calia alliberar-les i alliberar-me'n. Vaig començar a escriure, també, per agraïment, perquè volia fer-ho com ho feien els meus ídols literaris.

Ara sé que escric per tot això i també per preservar els mots, per salvar de l'oblit allò que estimo: records, paisatges, persones, lectures, olors, sabors... Per cantar la joia i la bellesa, també per neguit i ràbia i desconcert. I qui sap? Potser també escric per vanitat i orgull, per avorriment i tedi i per un desig inassolible i càndid de llibertat. Escric, fet i fet, perquè a hores d'ara ja no podria ni sabria fer altra cosa. Aquesta és la meva feina i me la crec i me la prenc amb un entusiasme i una passió tan puerils com insubornables.

I de vegades aquesta feina, rigorosa i absorbent, és terriblement frustrant, però d'altres és d'una plenitud gairebé extàtica. Però només escrivint, escrivint i escrivint us ho podria arribar a explicar del tot.

MIQUEL MARTÍN I SERRA

> Il·lustració: Xavier Roqueta

taller de nous creadors

Montse Arolas Creus (Salt, 1963). Ha publicat el llibre de relats *Unaltrecafemària.com* (Curbet Edicions). Escriu sobre el seu alter ego, Lola Creus. Afirma que ni tot el que escriu és cert ni tot és mentida. I que si la llegiu i somrieu... ja haurà valgut la pena.

El primer pas

No es pot tenir tot alhora, però sí que es pot perdre, es pot perdre tot, i en un moment. Havia tardat anys a donar-me una altra oportunitat. De fet, m'havia costat anys demanar-l'hi. Ell tan sols va haver de contestar. I es va prendre el seu temps per fer-ho. Que respongués ja va ser una sorpresa. Que ho fes afirmativament, una immensa alegria. I un gran cangueli.

No les tenia totes. La nostra història havia acabat feia molt. Bé, potser acabar no era la paraula. Acabar implica que hi va haver un començament, i no va ser així. Va ser una història sense començament i sense final. Però a mi m'agradava pensar que ho havia estat, que havia estat la meva gran història d'amor. Pobra de mi, que mancada estava d'emocions! Es podria dir que tot plegat va ser com una mena de retorn a la joventut, a tornar a sentir emocions, sentiments i il·lusions que ja creia no poder tornar a sentir mai més. Per part meva, és clar. Papallones a l'estómac...

Ens vàrem conèixer en un bar, fent el cafè del matí. Ja feia dies que m'hi havia fixat. Tenia un no-sé-què que feia que no pogués treure-li la vista de sobre. Més que el seu físic, era la seva presència, la seva manera de fer, el que m'atreia. Tot ell era normal, podríem dir. No tenia cap

tret especial que el fes destacar però despenia seguretat i control. Just el que jo desitjava. Em fascinava. Tenia l'aparença de qui sap que es pot menjar el món quan vulgui. I tenia la força per fer-ho.

Vàrem compartir molts cafès i moltes converses matineres. Mai no vaig trobar el moment per portar aquelles converses a un nivell més personal i íntim. Si no arriba a ser que me'l va dir ell, Pep, no en sabia ni el nom. Ben mirat, potser no eren ben bé converses. Ell sempre en portava el pes i jo em deixava portar. Com en tot. No es podia dir que jo tingués una gran personalitat. Ni cap mena d'iniciativa. Tota la meva vida, de fet, era un deixar-me portar. I un dia va deixar de venir. Sense avisar.

Jo vaig continuar anant al bar cada matí. Hi entrava amb la il·lusió de trobar-lo i en sortia amb el propòsit de buscar-lo.

Un dia, i un altre, i un altre, i un... Esperant. Incapaç de fer res. Només esperant.

Sabia que si volia tornar-lo a veure havia de fer el primer pas. Era tan senzill com fer-li una trucada. I, alhora, tan complicat. Tan difícil.

Vaig començar a beure. Alcohol, vull dir. Semblava que aquells beuratges em donaven empenta. Em sentia una altra. Més segura. I així va ser com vaig reunir el valor per fer la trucada.

> **Il·lustració:** Xavier Roqueta

Un valor imaginari i efímer. Un fals valor.

I em va dir que sí. Que podíem compartir una estona al bar dels cafès.

Vaig anar-hi una hora abans. Per agafar seguretats a glops de ginebra. Quan va entrar va ser com tornar enrere en el temps. La seva presència va omplir el bar. Em vaig aixecar i

ens vàrem besar. Em vaig sentir transportada a l'univers dels meus somnis. Tan transportada que, en voler tornar a la taula, no vaig pensar en el graó. El *putu* graó que em va tornar, en un instant, a la meua vida monòtona i solitària.

MONTSE AROLAS CREUS